

Les resurreccions de Puntí

A cada generació de la música en català hi ha una mica d'espai –no gaire– per a un heterodox, un maleït, un estrany. A la meua li ha tocat l'Adrià Puntí, i personalment estic content amb la rifa. Ara no vull figurar falsament com un gran seguidor seu, però quan topo de tant en tant amb alguna cançó seva me l'escolto amb atenció i simpatia. Per la seva creativitat verbal, pel seu parlar saltenc, pel seu carisma interpretatiu, perquè les seves ràfegues de lucidesa musical –per riques i per escasses– mereixen ser tractades amb respecte.

Així em va passar fa poc amb «No és broma», o com resoldre amb molta dignitat una nadala d'encàrrec, amb aquell registre de perdedor enrogallat tan propi seu, com si un personatge de Tom Waits se li hagués arrapata a la nou del coll sense poder desfer-se'n, perdut definitivament ja aquell espinguet de l'era Umpa-pah. O amb aquell «Ull per ull» escanyat, heroic i tràgic a la pel·lícula antològica *Rock & Cat*. O amb aquell intel·ligent documental de Xavier Puig, on apareix voltant pels seu territoris gironins, Salt, Amer i Cadaqués, com un rodamón solitari, com un protagonista fatxenda i difícil, també com un gat remullat. Entre la versió de «Mirall capgirat» del 1991 i la que ofereix el gat Puntí darrerament, d'un *soul* esqueixat, hi cap més d'una vida i més d'una mort. Entremig, concerts anul·lats o només encetats, inútils canvis de nom, promeses incompletes als seus

MARC VICENS

Lèxic familiar

«Xuca-mulla», «'Na fent, 'na fent, ja hi som», «Ara va de va de vós, ara va de va de bes, ara va de Barrabàs»... Puntí comparteix amb les criatures el tractament de la llengua com a joc, amb freqüents al·literacions, cacofonies, dialectalismes, jocs de paraules, juxtaposicions absurdes, repeticions fins a l'extenuació dels mots dels quals s'ha enamorat, o que són musicals, rítmics, o expressius. Però aquell espàrgol del Veïnat de Salt s'ha abocat a molts precipicis: l'eco de la llunyana poètica infantil que ens retorna el Puntí d'avui se sent ple de vertigen.

seguidors, conflictes amb la seva discogràfica. En penso que Quimi Portet, el seu productor, hi ha de tenir molta paciència.

Des del seu darrer treball en solitari, *Maria*, han passat més de dotze anys. Per això és per celebrar que hagi tornat, primer amb un llibre, després amb un bon concert a Girona i, darrerament, amb la seva edició en DVD, *Incompletament Puntí*. Hi reprèn vells temes, però també sis cançons noves, s'envolta dels primers músics amb qui va començar als anys vuitanta, la Fellaction on the Rocks Band Bang Bang, trepitjant l'escenari amb aplom i maduresa. Als seus cinquanta anys, el gat Puntí sembla encetar una nova vida amb promeses de nous discos, gires i concerts. Tant de bo: tots hi sortirem guanyant.